

THE HINDU RELIGION.

హిందూ మతం.

RE PRINTED FROM
THE HINDU REFORMER.

BY

M. BUTCHIAH PANTULU.

PRINTED AT "SEE E RAJAH RAM MOHAN ROY PRESS."

No. 48, Vellalar Street, Purasaivankam,

MADRAS.

May 1889.

THE HINDU RELIGION.

హిందూమతమ్.

హిందువులందఱు అప్రధానమైన కర్మవిషయములందు కొన్ని తాదా
తమ్యములను గలిగిన యొకమతము నే కలిగియున్నట్లనేకుల యభిప్రాయము
గాఁగనఁబడుచున్నది. ఇది గొప్ప పొరపాటు. అనేకమతముల సముదాయ
మునకు హిందూమతమును పేరు వాడఁబడుచున్నది. ఈమతములు ప్రపంచ
మునందుగల వివిధమతములవలె తాదాతమ్యములను కలిగియున్నవి. హిం
దుమతమునందు కొన్ని ప్రధానములైనవి. వానిని వాసికతమును, కొ
న్నిని సామన్యమతములుగా భావించుచున్నాము. ఇందు
లో ముఖ్యమైనవి యివి. తయ్య
మని మఱికొందఱియభిప్రాయము. పూర్వనిర్ధారణమును కర్మమునందు
చున్నారు. మఱికొందఱు ఈశ్వరునియొక్క నిష్ఠేతుక కృపకర్మముగజీవ
త్కాలయాత్రచేయుటచేతనే ముక్తికలుగుననిబోధించుచున్నారు. బ్రహ్మజ్ఞా
నమునుసంపాదించుకొనుటకు ఓషధులసహాయమును కొందఱుకొరుచున్నా
రు. మఱికొందఱు యోగాభ్యాసము, ఇంద్రియవశీకరణము మొదలగుహానిని
కొఱచున్నారు. వేరేల? హిందూమతము సర్వమతసిద్ధాంతసంగ్రహముగాదు
నున్నది. గనుక సాధారణముగాసమస్తమతమును తెలిసికొనవలయుననికోరువా
రారికిలాభకరమనితలంచి హిందూదేశముననిదవఱకు వ్యాప్తమైనట్టియు, కొని
ప్పుడువ్యాప్తమగుచున్నట్టియు, ప్రతిమతమును నేనుపరిశీలించినంతవఱకు నీచే
గువ నుదహరించుచున్నాను. సర్వమతసిద్ధాంతములను సంపూర్ణముగా పరిశీ
లించియుండనందున క్రమమైనవరుసను అవి వ్రాయఁబడియుండవు. ప్రతి
మతమునందలి ముఖ్యసిద్ధాంతములు దెలిసినపుడు యాచిత్తును సంపూర్ణముగా
గ్రహించి మతాఘోచనాభివృద్ధిని కనుగొని హిందూదేశమునందలి వివిధమత

చార్యకమతసిద్ధాంతము

ఇదిచాల పురాతనసిద్ధాంతము. ఇప్పుడుదీని నచలంబించుచున్న ధారణముగా నెవరునులేరు. దీనిలో పృథివి, అప్పు, తేజస్సు, నాయువు, నాలుగుభూతములు మూలకారణములు. కొన్ని పదార్థములు యోగములన మైకగుణముకలిగినట్లు ఈ నాలుగుభూతములు శక్తిచేతగానమునదగును. గానేజ్ఞానముపుట్టుచున్నది. ఇవి సశించినతోడనే జ్ఞానమును శించుచున్నది. జ్ఞానము నుకలిగియున్న శరీరమే ఆత్మయనబడును. శరీరమునకుంటే భిన్నమైనయాత్మ కలదనుటకు నిదర్శనము గానబడదు. మానవులుపొందవలసినసుఖము ఇంద్రియసుఖము. వారుపొందగలసరకము ప్రాపంచికకారణములవలనకలుగు ప్రాపంచికపాదలు. ప్రపంచ సంబంధియగు రాజునే తన సర్వాధికారిగాను, శరీరవియోగమునే మోక్షముగాను, భావింపుచును.

జైమినిసిద్ధాంతము లేక పూర్వమీమాంస.

ఇది యన్నిటికంటె చాల పురాతనము. దీనిసిద్ధాంతములను బ్రాహ్మణులవలంబించవలసినవాడుగా నున్నారు. తంకరాచార్య ప్రణీతములగు తాంత్రాశ్రుతి(ఉత్తరమీమాంస)మునకుపూర్వపుదగుటచే దీనిని పూర్వమీమాంసమని చెప్పుదురు. దీనిసిద్ధాంతము లెవ్వయనగా — (౧) ప్రపంచముష్టిము-మిథ్యగాదు. (౨) దానికి ఆద్యంతములులేవు. (౩) వేదములు ఆద్యంతములేనివి; అవి నీతివతబోధకములు. (౪) స్వర్గము సరకము అను రెండు స్థములుగలవు. (౫) ఆత్మ ఆద్యంతములులేనిది. (౬) తమతమ కర్మానుసారముగ ఆత్మలకు పునర్జన్మముగలదు. (౭) యజ్ఞములను, వేదపాఠమైన శ్రమములను, చేయుటవలన ఆత్మలకు స్వర్గము లభించును. (౮) యజ్ఞముల స్వర్గమునేగాక ప్రాపంచికసుఖములనుగూడనిచ్చును. (౯) వేదములకు అనుసరించుటకు అగత్యమైన జ్ఞానముకంటె నెక్కుడుజ్ఞానమునకు పోనియనికొట్టులో నాత్మను చెట్టినలెను. మిగిలిన యంశములలో తనయిష్టునుసారముగా మానవుడు నడువ వచ్చును. (౧౦) బ్రాహ్మణ త్పత్రియ వైశ్యులకునత్రమే యజ్ఞాదికర్తములను జేయుట కధికారముగలదు.

• ఈపై సుదహరించినవి ముఖ్యసిద్ధాంతములు. ఈమతస్థాపకుడై జైమినాచారి యజ్ఞములను చేయవలసినపద్ధతిని వివరముగాఁ చెలిపియచ్చాడు. దాని నిచ్చట బ్రాయుట యనావశ్యకము.

బౌద్ధ మతము.

క్రీస్తుశకమునకు ౬౦౦ సంవత్సరముల క్రిందట బౌద్ధునివలన ఈమ
ము స్థాపింపబడినది. ఈ మతముయొక్క ముఖ్యసిద్ధాంతము లెవ్వియన
:- (౧) బాధయునికి. (౨) బాధకుకారణము కామము. (౩) కా
ము నణచుటచేత బాధ నివారణమగును. (౪) దానినణచుటకు
శ్శము జ్ఞానము. (౫) ఈ జ్ఞానమును సంపాదించుటకు మానవుడు,
(౬) క్రమమైనభక్తిని, (౭) క్రమమైనయభిప్రాయమును, (౮) క్రమమైనమాటను,
(౯) క్రమమైనసిద్ధాంతమును, (౧౦) ఆహారసంపాదనమునకు క్రమమైనసాధన
ను, (౧౧) క్రమమైనయత్నములను, (౧౨) క్రమమైన జ్ఞాపకమును, (౧౩) క్రమ
సాధనమును, అభ్యాసము చేయవలయును. ఈయెనిమిదియు మోక్షసా
ములని చెప్పబడుచున్నవి. బాధానివృత్తికే మోక్షమనిపేరు.

బౌద్ధులు (౧) మాధ్యమికులనియు, (౨) యోగాచారులనియు, (౩) పూ
రితులనియు, (౪) వైభాషికులనియు నాలుగు తెగలుగా నున్నారు.

(౧) ఉనికిగలసర్వము ఈ షత్కలముండునది గనుక ఏదియును
మనుచున్నట్లుకు సాధనమైన పదార్థముగాదనియును, ఉనికిగలదంతయు
యూహయనియును, ఈ యూహలన్నియు అంతమునొందినపుడు ము
హపకమైన అంత్యనాశనము కలుగుననియును. (౨) పునర్జనన
గా బాధకంటే వేరుకావనియును మాధ్యమికులు.

సంఘములో నున్నదంతయు ఈ షత్కలమ.

దు పదార్థము చిరకాలముండు నదిగా

గా నేయదృశ్యమగుననియును, వారితా

ప్రపంచమిందునపుడు ఆకాశమునుగా

బౌద్ధములందు నెమలియీకల నుంచుకొని
నున్నారు. దాతయింటివాకిట నిలుచుండియే నీటినిగాని అన్నమునుగాని చే
లోనుంచుకొని పుచ్చుకొనెదరు. పీరు స్త్రీలు గొప్పజ్ఞానమును బడయఁజూ
రని చెప్పెదరు. మొదటితెగవారందుకు భిన్నముగా జెప్పుదురు.

సాంఖ్య మతము.

కపిలకృతంచైన నాస్తికసాంఖ్యమని, పతంజలికృతంచైన యాస్తిక
సాంఖ్యమని, సాంఖ్యమతము ద్వివిధము. క్రీస్తుశకు పూర్వము ఏడవశతాబ్ది

యోగాచారులు బాహ్యపదార్థములు శూన్యమని యొప్పుకొనినను
లోపలిపదార్థమును శూన్యమని యొప్పుకొనరు. అనఁగా, మనస్సంబంధమైన
యద్భుతములు నిరాధారములైనవనియనరు. జ్ఞానము దానియొక్క సూత్ర
మనియును, తనంతటతానే పోషించుకొనునది అనియును, స్వతః తానుప్ర
కాశించునదిఅనియును, తెలిసికొనుటయే జ్ఞానమనియును, వారిసిద్ధాంతము.
జ్ఞానమువలన నిరాకరింపఁబడు నదేదియునులేదు. జ్ఞానమునకుమించిన తెలివి
యులేదు. కర్తయైన తెలివికిని కర్తయైన తెలివికిని నడుమనుండెడి యెడతె
గని యాలోచనవలన కరఁగిపోవునట్టి మాయయైయున్నది.

బాహ్యప్రపంచములేదను వాదమనిస్సారమైనదనియును, దృశ్యమగు
చుండిన బాహ్యప్రపంచమున్నదనియును, అది యూహవలన కలుగు అన
మాన సమయములందు ఒకకాలము మొదలు మఱియొక కాలమువఱకును
దునది కాదనియును, సాత్రాంతికుల యభిప్రాయము.

సాత్రాంతికుల యభిప్రాయములలో దాదాపుగా నన్నిటిని వైఖ
షికు లొప్పుకొనుచున్నారు. బాహ్యపదార్థము లూహింపఁదగినవే యనుట
యసంగతమనియు, పదార్థములు ఇంద్రియములచే గ్రహింపఁదగినవి కొన్ని
గాను, మనస్సుచే గ్రహింపఁదగినవి మఱికొన్ని గాను ఉన్నవనియును, ఇం
ద్రియములచే గ్రహింపఁబడినవి ఋజువుచేయుటకు శ్రేష్ఠమైన పద్ధతయి
యును, వారితాత్పర్యము.

ఆ గ్న త సి ధ్ధాంతము.

ఈ సిద్ధాంతము నవలంబించువారు జైనులు. వారు సమస్తమును
లులేనివి; అనునదియేయను బాధసిద్ధాంతము నంగీకరింపరు. ఆసిద్ధాంతము
ములుగలవు. (౫) అక్షుని చెప్పచు బాధలు చెప్పనట్లుగా ప్రత్యక్షముగా
మన ఆత్మలకు పునర్జన్మముగలదాయు, పదార్థముండుచోట ప్రత్యక్షము లేకు
ర్తములను, చేయుటవలన ఆత్మలకుఁక చర్యలన్నియు అంతమును పొందిన
స్వర్గమునేగాక ప్రాపంచికముఖములను, లెక్కించునట్లుగా:-
అనుసరించుటకు అగత్యమైన జ్ఞానముకంటె నెక్కుడుజ్ఞానము నకు పోనిదెంత
నికట్టులో నాత్మను పెట్టవలెను. మిగిలిన యంశములలో తనయిచ్చానుసార
ముగా మానవుడు నడువ వచ్చును. (౧౦) బ్రాహ్మణ తీత్రియ వైశ్యులకును
తమే యజ్ఞాదికర్తములను జేయుట కధికారముగలదు.

ఈవై నుదహరించినవి ముఖ్యసిద్ధాంతములు - ఈమతస్థాపకుడైన
జైమినాచారి యజ్ఞములను చేయవలసినపద్ధతిని వివరముగాఁ జెప్పెను.

చమునకుఁబోవును. (౫) క్రమమైనబుద్ధియు, క్రమమైన జ్ఞానమును, క్రమమైన నడతయుకలిగిన వానికి, జన్మరాహిత్యముకలుగును. (౬) అంతరాములములను లేనట్లులైన సర్వవిషయములను తెలిసికొనఁగోరును. గనుక ఆ జ్ఞానసంపాదనమునకు అంతరాయములు తగ్గినట్లులైన ఆత్మ సర్వదర్శియగును. క్రమమైనబుద్ధి, క్రమమైనజ్ఞానము, క్రమమైననడత, యీ మూడింటివలనను అంతరాయములు తగ్గిపోవును. (౭) నింద్యమైన పనులను మానుటయు, క్రమమైననడత. (౮) కష్టములన్నిటిని ఓర్పుతో సహించుటయు క్రమమైన జ్ఞానము. (౯) కష్టములను గుఱించి జైనుఁడుచెప్పినదానిని అంగీకరించుట క్రమమైనబుద్ధి (౧౦) తప్పులు, ఇచ్చులు మొదలగువానిని వశపఱచుకొనిన ఆత్మ సర్వదర్శియైన జైనుఁడుగును. అట్టి జైనులు ఒకరితరువాతనొకరు కర్మదా వచ్చుచుందురు. ఈ జైనులద్వారా నేర్చుకొనుటవలనను, వారిగ్రామములను విశ్వసించుటవలనను, మానవులు క్రమమయినబుద్ధిని, క్రమమయిన జ్ఞానమును, క్రమమయిన నడతను, పొందుదురు. (౧౧) సంపూర్ణత్వము నొ

ములెదని యిటు గాని జైనులు -- -- -- -- --
 పదార్థముయొక్కయు, ఆత్మయొక్కయు, ఉనికినిగురించి చెప్పిన సంకతియైనను ఒకవిధముగ నిజమని వారి యభిప్రాయము. దీనికి దృఢాంతము. రూపమునుబట్టి విచారించగా, పదార్థమునకు ఉనికిలేదు. మనకు శ్రమగు పదార్థములు చేయఁబడిన వివిధపరమాణువులఁబట్టి విచారింపగా పదార్థమునకు ఉనికిగలదు. దీనికి నిదర్శనము:—ఘటము శాశ్వతపదార్థమునాదు. దానిని ఘటాకారములోనుంచిన పరమాణువులు శాశ్వతములు. ౧) ఈమతావలంబకులైన జైనులు శ్వేతాంబరులని, దిగంబరులని, ద్వీవింధులు. మొదటివారు భిక్షవలన జీవించుదురు. వెండ్రుకలను వీనివేయుదురు. ఓర్పుగలిగియుండురు. ఏకాంతముగా నుండఁగోరుదురు. వెండవతెగవారెండ్రుకలను దీయుదురు. హస్తములందు నెనులియికల నుంచుకొని పడుదురు. దాతయింటివాకిల నిలుచుండియే నీటినిగాని అన్నమునుగాని చేయి నొసఁచుకొని వుచ్చుకొనెదరు. పీరు స్త్రీలు గొప్పజ్ఞానమును బడయఁజూచుచు ని చెప్పెదరు. మొదటితెగవారందుకు భిన్నముగా జెప్పుదురు.

సాంఖ్యమతము.

కపిలకృతఁడైన నాస్తికసాంఖ్యమని, పతంజలికృతఁడైన యాస్తికసాంఖ్యమని, సాంఖ్యమతము ద్వివిధము. శ్రీస్తునకు పూర్వము ఏడవతాననో, లేక ఎనిమిదవతానముననో, కపిలుఁడు జనించెను. సాంఖ్యయేనుమి

పదమునుండి సాంఖ్యము అనుపదము పుట్టినది. కపిలునిచేష్టాపింపబడినమ
 తసిద్ధాంతములెవ్వయనగా:--(౧)లేనిదానిని సృజించుటగానిఉన్నదానినిశం
 పఁజేయుటగానిలేదు.లేనిదేవిధముగానునుసృజింపబడఁజాలదు.ఏలయనగా,
 ఉన్నవస్తువునుబొత్తిగా నశింపఁజేసినట్లుగానిలేక లేనిదానిని సృజించినట్లుగా
 నిఎవరును చూచియుండలేదు. (౨)ప్రత్యక్షప్రమాణము, అనుమానప్రమాణ
 ము, శబ్దప్రమాణము అని ప్రమాణము త్రివిధము. ప్రత్యక్షప్రమాణమువలనఁ
 దెలియఁదగినచోటదానిద్వారా దెలియఁబడఁజాలని పదార్థముబొత్తిగా లేన
 టులే ప్రత్యక్షప్రమాణమునకుబాధకము. (అ)ఇంద్రియనాశనము. (ఆ)ఎదో
 యొక ఇంద్రియేచ్ఛమనస్సు నాక్రమించుకొనుట. (ఇ) నూత్నత. (ఈ) దూర
 ము. (ఉ)సామీప్యము. (ఊ)మహత్తు. (౩)ప్రకృతి,(ఉపాదానకారణము),
 పురుషుడు(ఆత్మ),అనురెండువస్తువులేసృజింపబడినవి. ప్రకృతివృద్ధినొందుట
 కుగాని తీగించుటకుగాని శక్తిగలిగియున్నది. ఆత్మకట్టిశక్తిలేదు. వేర్వేరుగ
 జనించినఆత్మలనేకములు గలవు. (౪)ప్రకృతి,సాంఖ్యుల సిద్ధాంతప్రకారము
 పరమాణువులసముదాయముగాదుగానిసర్వవ్యాపకత్వముగలది. సత్త్వరజ
 ముముల సెడిమూడుగుణములనుగలిగియున్నది. సత్త్వమనగానుభుము, యోగ్య
 ము,రజస్సనగా చుఱుకుతనము,దుఃఖము.తమస్సనగామోటుతనము,ఉపేక్ష.
 ఈ ప్రపంచము ఈ మూడుగుణములను కలిగియున్నది. అపరిమిత విధములై
 నస్థితులందున్నప్పటికిని ప్రతివస్తువును ఆగుణములను కలిగియున్నది. దీనికి
 చృష్టాంతము:--ఒకడుతనకొక జాడిదొరికిన సంతోషించును. దానినితనదగ్గ
 రనుండి యితరులు తీసికొనిలేనిదుఃఖమునుపొందును. దానియక్కఱలేనివా
 డు ఉపేక్షచేయును. (౫)ప్రకృతి, పురుషుడు కలిసినపుడు(అట్లుకలియుట
 ఆకస్మికముగా సంభవించును.)మహత్తు లేక తెలివి జనించును. అదిఆత్మయొ
 క్కయిహ్ను సారముగకాదు. ఏలననగా. --ఆత్మకు ఇచ్చలేదు. అవిరెండు
 సమీపించినందుననే కలుగుచున్నది. చలింపని నూదియంటురాతిని సమీపిం
 చినపుడు ఇనుముచలించినట్లుగానే ప్రకృతిఆత్మను సమీపించినపుడు జ్ఞానము
 పుట్టును. అనగా జ్ఞానమనునది యొకపదార్థము. అది ఆత్మ, ప్రకృతితోక
 లిసినపుడు కలుగును. (౬) ప్రపంచమునందు ఉద్దేశము కనబడుచు
 న్నది. గనుక జ్ఞానముతో దాని నుద్దేశించినవాఁడున్నాడనుటకు పీలులేదు.
 ఒకయింటి సామగ్రిలన్నియుక్రమముగానేర్పఱుపబడినపుడు ఆసామగ్రిలు
 తమంతటతాముకలిసి గృహముకాఁజాలవు. గనుక శిల్పిచేసినట్లాప్తుకొనుట
 వాస్తవమే. రసవాదపదార్థము లితరకర్తతో సంబంధములేకయే కొ
 న్నియాకారములగుటలు. అవయవపదార్థములు తమంతటతాముకలిసి

మనన, ధ్యానములవలన సిద్ధించును. తనతస్సులను తనభర్త
 చిహ్నయెడల (స్త్రీ) వానిసమీపమున కెటులపోనుద్దేశించునో, లేక వేషము
 న (స్త్రీ) తన భాగమునాడి నాట్యస్థలమునుండి యెటులపోవునో, ఆవిధ
 గానే తనతస్పిదముల నాత్మకమగునగానే ప్రకృతి దానినుండి విడిపించు
 వును. (౮) ప్రకృతివలన మొదట జనించిన పదార్థము మహత్తుని లేక తెలియని
 పరకే చెప్పియున్నాను. ఆ మహత్తునుండి అహంకారము, (నేను అని
 యుట). అహంకారమునుండి తన్మాత్రములును, (శబ్ద, స్పర్శ, రూప,
 గంధములు పంచతన్మాత్రములు). ఇంద్రియములును ; (త్వక్, చక్షు,
 శ్రవ, జిహ్వ, ఘ్రాణములను జ్ఞానేంద్రియములయిదు. వాక్పాటిపాద
 యూపశ్శములను కర్తేంద్రియములయిదు. మనస్సుతోగూడనేకాదశేం
 ద్రియములనంబడును). ఇంద్రియములనుండి సూక్ష్మభూతములును, వానినుం
 ద్రియభూతములును, జనించెను. మహత్తునుండియు, అహంకారమునుం
 ద్రియభూతములు జనించెనని చెప్పినపుడు మనకు వెలుపలనుండిన ప్రపం
 చము కొద్దిగానున్నను, ప్రపంచము మనలోనే సృష్టియైనదనియును, మన
 మాదు ప్రపంచము మనయూహలోనే యున్నదనియును, వారి తాత్ప
 ర్యముగా నేను భావించుచున్నాను. (౯) ప్రతిజన్మ మనందు నశించుచున్న
 స్థూలశరీరముగాక సూక్ష్మభూతములచే జేయబడిన లింగశరీరము ఒకటి
 యు. ప్రకృతిని సంపూర్ణముగా త్యజించువఱకు అనఁగా మోక్షము లభిం
 చెను, లింగశరీరము ఆత్మననుసరించుచుండును. (౧౦) బాధ సంపూర్ణ
 గా నశించెనేని మానవునికి సంపూర్ణాంతము కలుగును. ఆత్మప్రకృతిని
 సంపూర్ణముగా త్యజించినపుడు తానుగానుండి ఏపనినిచేయక శాశ్వతమైన
 సద్దిని అనుభవించుచుండును. సన్మార్గప్రవర్తనవలనగాని లేక మతకర్త
 ను చేయుటవలనగాని ఇట్టి ముక్తిదొరకదు. సాంఖ్యమతజ్ఞానముకలిగి
 గానే దొరకును. కపిలుండు వేదములను బొత్తిగా నిర్లక్ష్యము చేయ
 నగాని వానిని పొరపాటు లేనివానినిగా తలచియుండలేదు.

ఆ స్తికసాంఖ్యమతము.

ఈ మతస్థాపకుండు పతంజలి. ఈయనక్రీస్తుకు పూర్వము ౨౦౦ -
 త్సరములక్రిందట జీవించియుండెను. నాస్తికసాంఖ్యులు చెప్పినట్లుగా
 సంపదైన పదార్థములు కెందుగావనియు, భగవంతుడు, ఆత్మ, ప్రకృ
 తి మూడుపదార్థములనుటయందే ఆ స్తిక నాస్తికసాంఖ్యులకు భేదము.
 పంతుడు ప్రకృతివలన చలించువాండుగాండు. ప్రకృతినికలియుటచే జనిం

యముందును మాయ నివసించియున్నది. అయితే, ప్రథమపురమనియందుక
 శివ మాయ సత్వగుణమునే గలిగియుండి, “మాయ” అనబడుచున్నది. మాన
 వహృద్వియమునందలి జీవమతో కలిసియుండిన మాయ మిగిలిన రజస్తమో
 మములను కెంటినికలిగినదై “అవిద్య” అనబడుచున్నది. (౭) జీవుడు అవిద్య
 తో గలిసియున్న వజ్రకుడినిగిగల సత్వపదార్థమునకును, తాను చూచుచున్నట్టి
 ముతరసకలపదార్థములకును, తాను భిన్నమనిభావించును. (౮) అవిద్య జ్ఞానము
 జీతనశింపక జేయబడును. ధ్యానము, పాపకృత్యములచేయునుండుట, సంధ్యానం
 నాదికర్మలను చేయుట, మొదలు గాంగలకృత్యములవలన జ్ఞానము లభించును.
 అవిద్య నశించినట్లుగానే జీవునకు బ్రహ్మైక్యముగలుగును. ఇదియే మోక్షము.

(౯) అవిద్యననుసరించియున్న వరకు తనకుదృశ్యమగుపదార్థము సత్వమనితల
 విచిత్రమైవముండినటుల నడచుట ప్రతిమానవునికివిధి. సత్వము తెలిసినత
 నువాతనే ద్వైతాభిప్రాయము నశించును. (అనగా ద్వైతపదార్థమునందలి
 రహస్యమునశించును).

రామానుజమతము.

క్రీస్తుశకము పదుమూడవ శతాబ్దమునం దవత్సరించిదు నానా
 దర్శన సిద్ధాంతంబుగాక నూత్నమతములచే జేయబడిన లింగశరీరము ఒకటి
 మూడుపదార్థాని సంపూర్ణముగా త్యజించువజ్రకు అనగా మోక్షము లభిం
 పేరేకు, లింగశరీరము అత్యననుసరించియుండును. (౧౦) బాధ సంపూర్ణ
 ముగా నశించెనేని మానవునికి సంపూర్ణాంతము కలుగును. అశ్చ ప్రకృతిని
 సంపూర్ణముగా త్యజించినపుడు తానుగానుండి ఏపనిచేయక శాశ్వతమైన
 ముద్దుదిని అనుభవించుచుండును. సన్మార్గప్రవర్తనవలనగాని లేక మతకర్మ
 ములను చేయుటవలనగాని ఇట్టి ముక్తిదొరకదు. సాంఖ్యమతజ్ఞానముకలిగి
 ట్టుగానే దొరకును. కపిలుండు వేదములను బొత్తిగా నిర్లక్ష్యము చేయ
 దుగాని వానిని పొరపాటు లేనివానినిగా తలచియుండలేదు.

ఆస్తికసాంఖ్యమతము.

ఈ మతస్థాపకుండు పతంజలి. ఈయనక్రీస్తుకు పూర్వము ౨౦౦ -
 వత్సరములక్రిందట జీవించియుండెను. నాస్తికసాంఖ్యులుచెప్పినట్లుగా
 సృజింపబడిన పదార్థములు కెండుగావనియు, భగవంతుడు, ఆత్మ, ప్రకృ
 తి, అని మూడుపదార్థములనుటయందే ఆస్తిక నాస్తికసాంఖ్యులకు భేదము.
 గలంతుడు ప్రకృతివలనచలించువాడగుండు. ప్రకృతినికలియుటచే జనిం
 పనాత్మయొక్క బాధను తప్పించ శక్తిగలిగియున్నాడు. దీనికొకకు మాన
 వుడు? (౧) యమము. (౨) నియమము. (౩) అసనము. (౪) ప్రాణా-

యమునందును మాయ నివసించియున్నది. అయితే, ప్రథమపురమనియందు శివ మాయ సత్వగుణమునే గలిగియుండి, “మాయ” అనఁబడుచున్నది. మానవహృద్విషయమునందలి జీవముతో కలిసియుండిన మాయ మిగిలిన రజస్తమోగుణములను చెందినికలిగినదై “అవిద్య” అనఁబడుచున్నది. (౭) జీవుడు అవిద్యతోఁగలిసియున్నవలకుఁగనికెగల సత్వపదార్థమునకును, తానుచూచుచున్నట్టియితరసకలపదార్థములకును, తానుభిన్నమనిభావించును. (౮) అవిద్య జ్ఞానముచేతనశింపఁజేయబడును. ధ్యానము, పాపకృత్యములచేయునందులు సంద్యానం ననాదికర్మలనుచేయుట, మొదలు గాఁగలకృత్యములవలన జ్ఞానములభించును. అవిద్య నశించినట్లుగానే జీవునకు బ్రహ్మైక్యముగలుగును. ఇదియే హేతుము. (౯) అవిద్యననుసరించియున్న వరకు తనకుదృశ్యగుణపదార్థము సత్వమనితలచిపురుషుడైవముండినటుల నడచుట ప్రతిమానపునికివిధి. సత్వము తెలిసినతరువాతనే ద్వైతాభిప్రాయము నశించును. (అనగా ద్వైతపదార్థమునందలి సత్త్వకమునశించును).

రా మా ను జ మ త ము.

క్రిస్తుశకము పదుమూడవ శతాబ్దమునందవతరించిన ద్రుల సిద్ధాంతంబులెవ్వియనఁగా:— (౧) ఆత్మ, ప్రకృతి, భూమాదుపదార్థములుగలవు. పరమాత్మ సర్వవ్యాపిగనుక జీవాత్మ, ప్రకృతి కలిసినదానియందుండున్నాఁడు. సృష్టికిపూర్వము అనంతములైనయాత్మలును, ప్రకృతియు, నామముచేతగాని రూపముచేతగాని కథింపశక్యములుగానివై యిగోచరములుగానుండెను. ఆత్మను ప్రకృతిని గోచరముగాఁజేయుటయే సృష్టియనఁబడుచున్నది. సృష్ట్యంతమున నవి తమ పూర్వస్థితికిమాటును. (౨) ఆత్మ పరమాత్మకంటె భిన్నమైనది. దానికిపుట్టుకలేదు. దానికి వృద్ధి కలే నందునచావును గలిగియుండదు. శరీరమునశించినపు డది నశించదు. అది యణుపాయము. వెండ్రుకయొక్క శతభాగమును నూలుభాగములుగాఁజేసినట్లులైన వచ్చుభాగములలో ఆత్మయొకభాగమని చెప్పవచ్చును. అయినప్పటికిని అది అనంతముగానుండగలదు. ఆత్మ అంతములేని నిర్తలజ్ఞానమునకుకలిగి యున్నదిగాని అనాదినుండి మాయచేకప్పఁబడియున్నది. దానికి కర్మములను బట్టి లేక దాని గుణములనుబట్టి దానిజ్ఞానము సంతోషమునుగాని వృద్ధినిగాని పొందుదుండును ఈలోకమునందును పరలోకమునందును తన పుణ్యపాప కర్మములకుదగినట్టి సుఖదుఃఖముల ననుభవించినవిచ్ఛిన్నుట దానికి భగవద్జ్ఞానముగాని లేక వైకుంఠప్రాప్తిగాని కలుగును. వైకుంఠమునకుఁబోయిన ఆత్మయొన్నటికిని తిరిగిరాదుగాని అట్లునే ఒకతరహాశరీరమును కలిగియ

శ్రీ భగవత్సేవ చేయుటచేగలుగునుభము ననుభవించుచుండును. (3) వా
 దేవుడు సుగుణములను గలిగియుండిన పరమాత్మ. లోకములకు వా
 పమయిన కారణము. ఆత్మలకు ప్రాణధారకము. ఆర్ష, విభవ, ఘోర
 సూక్ష్మ, అంతర్యామి, యని వాసుదేవుడు పంచాకారములను కలిగియు
 న్నాడు. ఆర్షయనంగా పూజింపఁదగినవిగ్రహము. విభవమనంగా రామా
 వళోరము కృష్ణావతారము మొదలుగాంగల అవతారములు. పూజాహమన
 గా వాసుదేవ, సంగరణ. సుదుర్ముఖ, అనిరుద్ధమొదలగు నామములచేఁబ్రక
 రములు. సూక్ష్మమనంగా స్థూలముగానుండవలయుట. అంతర్యామియనంగా
 సర్వాత్మలలోపల నివసించియేలుచుండుట. వాసుదేవుని నైనుదహరించిన
 యాకారములుకలవానినిగాఁదలంచి పూజింపవలయును. మొదటియాకార
 మననుసరించి పూజించుటవలన ఆత్మయొక్క మోక్షమునకు విరోధమైన
 పాపములనేకనులు నశించిపోవును. రెండవ యాకారముననుసరించి పూ
 జింప నర్హత గలుగును. (4) దేవాలయపు వాకిటిని ఊడ్చుట, అలుకుట.
 (5) పూజార్చనములైన గంధ పుష్పములను సిద్ధముచేయుట. (6) దేవత
 లకు నైవేద్యముచేయుట. (7) వేద మంత్రోచ్ఛారణముచేయుట. (8)
 దేవతార్చనపాతము. ఈమొదలువిధములు పూజయనఁబడుచున్నవి. అట్టిపూ
 జాలనను, దాని చేయుటచే కలుగు జ్ఞానమువలనను, దృశ్యమగుచుండిన
 ప్రపంచము అదృశ్యముగాఁగనఁబడును. పరమాత్మ తనదాసునికి ఆనంద
 రూపమైనట్టియు అమృతమైనట్టియు తనలోకమునిచ్చును. ఆచ్చటనుండి
 మతవిశిష్టములగును. పవిత్రమైన వైదిక కర్మములను జేయుటచేతనే మోక్ష
 కు లభించును. ఆకర్మములను జేయుటవలన ఇంద్రియ వశీకరణము, భగవం
 తుని తేజయవలయుననే కీర్తిక, కలుగును. కర్మములు, బ్రహ్మజ్ఞానము,
 తార్కాణములచే నున్నవి. జ్ఞానము భక్తిని గలుగఁజేయును.
 ఆ భక్తికము, ఆ విశ్వాసము. ఆ ఆధ్యాత్మికము. ఈ త్రియ. ఈ నాలింగిటిద్వారా
 భక్తికలుగును. భక్తికముఅనగా భక్తిజ్ఞాని విభవజ్ఞానము. విమోహము
 అనగా, ఇంద్రియ వ్యాపారములందు బుద్ధిశక్తి యేకాంతముగా ధ్యానేము
 చేయుట. కర్మములచేయక జ్ఞానముద్వారాగాని భక్తిద్వారాగాని మోక్ష
 ములభించును. కర్మసహితమైనభక్తిగలిగి జ్ఞానమువలనమోక్షము సిద్ధించును.
 మోక్షభాగముగా నాలించించిన జ్ఞానము, భక్తి. కర్మములు ఈ మూడును
 మోక్షము నియ్యజాలక. దేవాధ్యానమువలనగాని, జ్ఞానమువలనగాని, పాం
 దిత్వమువలనగాని పాండిత్యముగాని భగవంతుని నిర్ణేతకు జాయమాన
 మోక్షమువలననే దానిని పొందవలయును. భగవంతునియందేవరికన్య మో
 వాని భగవంతుని పొందుదున్నాడు. ఇతైన కన్యకనినది దైవతముగా

(క) భగవంతుడు, ఆత్మప్రకృతి, ఈ మూడును స్వతంత్రములు. (ఖ) విష్ణువు సర్వశక్తిగల భగవానుడు. అతడు స్వతంత్రముగలవాడు. ఆత్మలు, ప్రకృతి, భగవానుని సేవ కోరియున్నవి. (గ) ఆత్మలు అణుసౌఖ్యములు, అణుస్వయంభూతులుగానున్నవి. (ఘ) ఒక మహాప్రళయముపోయిన తరువాత మహాప్రళయము ప్రపంచములు పుట్టుచున్నవి. ఇంకొకటి మహాప్రళయముగలవు. (జ) ఒక మహాప్రళయమునకును మఱియొక ప్రళయమునకును గల మధ్యకాలమునందు ప్రపంచములో కామ్రూపమునకును అర్ధమణి ఆత్మలలోనుండి కొన్ని యాత్మలను భగవంతుడు లోకములో పంపించుచుండును. (చ) ఆత్మలు తమ పుణ్యపాపకర్మములనుబట్టి భగవంతుని సేవకును సతియొక శరీరమునకును, ఒక ప్రపంచమునుండి వచ్చి, మరొక ప్రపంచమునకు వచ్చి సుఖదుఃఖాల ననుభవించుచుండును. తమ కర్మములనుబట్టి భగవంతుని గాని లేక శాశ్వత సరకమునకుగాని పోవును. శాశ్వతమునకు పోవుచున్నట్లుక చావులుగలవు. (ఛ) ఆత్మయొక్క మోక్షము అర్హము. స్వతంత్రముగాను, మానవులందఱియొక్కయు శక్తియు శక్త్యమునుబట్టి భగవంతుని సేవించును.

శ్రీకృష్ణపలన కలుగుచున్నది. ఆయనయొక్క సర్వోత్కృష్టతను గుర్తించి నానికే భగవత్కృప కలుగును. (జ) భగవత్ జ్ఞానముద్వారా ఆత్మలు ఆయనకృపను పొందుట నిజమైతే, ఆత్మలు కొన్ని మంచి స్వభావముగలవిగాను, కొన్ని దుష్ట స్వభావముగలవిగాను, కొన్ని మిశ్ర స్వభావముగలవిగాను, ఉండుటచేత, ఆ జ్ఞానమును పొందుట అన్ని యాత్మలకును సాధ్యముగాదు. మంచియాత్మలు జ్ఞానమును పొంది భగవత్కృపను సంపాదించుకొనును. చెడుఆత్మలు చెడుకార్యములనుచేసి సరకమునకుంబోవును. మిశ్ర స్వభావముగలయాత్మలు పుట్టుచు చచ్చుచుండును. వాని స్వభావమును మార్చుటకు భగవంతునికి శక్తిగలను. ఐన సట్లుచేయుట కాయనక్లిష్టములేదు. (రు) - వ్యశక్తిగల భగవంతుడైన విష్ణువును సేవించుటవలన ఆత్మలు భగవత్ జ్ఞానమును పొందును. ఆ సేవమూడు విధములుగానున్నది.

(౧) జ్ఞాపకార్థముగా విష్ణువుయొక్క ఆయుధములను శంఖచక్రా కిరణములను వేసికొనుట.

(౨) పరమప్రభువుయొక్క నామమును సదా జ్ఞాపకముంచుకొన వలెను. పుత్రులు మొదలగు వారినికేవలమొదలగు నామములచేచిలుచుట సరికాదు. కృత్యములను, (అ) సత్యవాదిత్వము, (ఆ) దయా, (ఇ) సహనము, (ఈ) సత్వమైనచదువు (ఉ) శరీరకృత్యములు, (ఁ) గుర్తులుగా సా

కుట. (బు) నిరుపేదలను దుష్టులు. మానసకృత్యములను, (బు) దయ, (ఘ) సత్వములను చేయుటయందా తురత. అనునీపదివిధముల పూర్ణమునది.

(౩) మొదట సర్వాధికారియగు విష్ణువు, తరువాత లక్ష్మీ, తరువాత బ్రహ్మ, వాయువు, తరువాత బ్రహ్మభాగ్య, తరువాత వాగ్మయభార్య, తదనంతరము గరుడుడు, తరువాత ఆదిశేషుడు, తరువాత ఈ ముగ్గురిభార్యలు, తరువాత ఇంద్రుడు మొదలగువారు. హెచ్చుతగ్గులు దేవతలలో కలదనిచెలియుట స్వర్గమును పొందుటకు తృప్తి. (బ) (౧) భగవంతునికిని ఆత్మకును; ఆత్మకును ప్రకృతిగాంగల పంచభేదములను నమ్మనపుడును, (౨) విష్ణుదేవునికిని నమ్మనపుడును, (౩) విష్ణువు సంపూర్ణుడు కాడని నమ్మనపుడును, (౪) విష్ణువునకుంబై గొప్పదాని నమ్మనపుడును, (౫) ఒక యవతారమునకును మఱియొక యవతారమునకుంబై నమ్మనపుడును, (౬) విష్ణువునకు జనన మరణము.

సమస్తమును, (౮) విష్ణుభక్తుల ససహ్యించునపుడును, (౯) పరిత్రమైన గంధముల నిందించినపుడును, ఆత్మలు శాశ్వతసరకమునకుఁబోవును. ఆత్మలు శాశ్వతసరకమునకుఁబోవుటకు ఈ గుణములన్నియుఁగలియవలయును. ఇ) ఈ ప్రపంచమునందు భేదము కలిగినట్లే సుగుణమునకుఁదగిన సుఖము స్వర్గమునందును, దుర్గుణమునకుఁదగిన బాధలు సరకమునందును, తారతమ్యమును కలిగియుండును. ఇవిగాక సత్పురుషులవలంబింపవలసిన యల్పదయము లనేకములుగలవు. ఇప్పుడు చెప్పినవి ముఖ్యములేనవి.

వల్లభమతము.

కైస్తవశకము పదియైదవ శతాబ్దమునందు కృష్ణుని యవతారముగా రించినటులఁదలఁచఁబడువల్లభాచార్యునిచే నీమతము స్థాపింపఁబడినది. ఈ తముయొక్క ముఖ్యసిద్ధాంతంబు లెవ్వయనఁగా — (౧) భగవంతుడగు యుక్తాదు, సత్తనియు (ఉనికి), చిత్తనియు (జ్ఞానము), ఆనందమనియు, త్రివిధము. (౨) పదార్థము సత్తుయొక్క భాగము. ఆత్మ చిత్తుయొక్క భాగము. (౩) ఆత్మలనేకములుగలవు. (౪) కృష్ణుని యాజ్ఞవలన ఆత్మ దేహమునఁబ్రాపించి తననిజమైన జ్ఞానమును మఱచుచున్నది. అయితే ఆయన దయవల్ల తనజ్ఞానమును తిరిగి పొందినచే, కృష్ణుని సన్నిధానమునకుఁబోయి, ఆయన సదానివసించి, నిత్యపదవిని బొందుచుండును. అది కృష్ణుని చేరును నని ఆయనలో విశ్వాసముగాదు. (౫) కృష్ణుని కృపను బడయుటకును, పరపదమును బొందుటకును, ఆయనయందలి భక్తియేకారణము. భక్తినిగలిగి గాఢ, శాస్త్రము, దాస్యము, సఖ్యము, మాధుర్యము లేక మోహము అనెడునా మదశలనుపొందవలయును. మాధుర్యమెట్టిదనఁగా, కృష్ణునియ నున్నప్పుడు పుగోపి కాశ్రీలకుగలిగినప్రేమవంటిది. (౬) గోకులవనమున ని, పురుషులు గాగాని, పుష్పములు గాగాని, ఆకారములుధరించినవారైనచేరినవారు పుష్టిమార్గముననుసరించినవారై ఒకతరసఖ్యమునకు తగియుందురు. భాగవతమునుచదివితాముపూజించుప్రతిఃస్తువు దును కృష్ణుని యొప్పుకొనినవారు మార్యాదికులనఁబడినవారై కొద్దితర స్వర్గమునకు అర్హులగుదురు. (౭) వల్లభాచార్యులవారు సన్యాసాశ్రమ నంగీకరింపలేదు. కృష్ణుని పూజించుటకు, సుపవాసములు, అహంకారమునాశము, ఇంద్రియసంకరణము, అవసరము కావనియును, ప్రపంచము దలి యోగ్యపదార్థములు అనుభవమునకుఁజేరింపఁబడినవనియును, ఆయన తత్వము.

శా క్తే య ము.

ఈ మతము చాలా పురాతనమయినది. ఇది దక్షిణహిందూదేశ;

విస్తారవ్యాపకము కలిగియున్నది. దానిసిద్ధాంతంబు లెవ్వయనఁగా — ఉనికిగల సమస్తమునకు శక్తియాదికారణమైయున్నది. (౧) సమస్తము దపరిమితమైన జీవాత్మలు అదిశక్తియొక్క తేజస్సులైయున్నవైనను యకులొనై దానికంటె తాము భిన్నమని తలంచుచున్నవి. (౩) జీవాత్మములును, నిర్జీవపదార్థములును, పూర్వజన్మకర్మములకుఁదగినయాత్మలనుఁబ్రాయున్నవి. ఆత్మము, కర్మము, అసౌదియైయున్నది. (౪) ఆత్మలు ఒకశరీరము డి మఱియొకశరీరమును పొందుచుండును. అయితే, మానవశరీరమును దినతరువాతనే వాటికిస్వర్గముదొరకును. (౫) స్వర్గమునుబొందుటకు ఆదిక్షిబదులుగా స్త్రీలను మానవులు పూజింపవలయును. వారికసౌఖ్యముని దానిని చేనినిజేయఁగూడదు. స్త్రీని పుష్పముతోనైనను కొట్టిఁగూడదు మెయొక్క ప్రతియవయవమును తమమతమునందు విధించినప్రకారము జించి, అన్నమును, సారాయని, ఆమెకిచ్చి, తానుభుజించి, తరువాత యను భోగింపవలయును. అట్టిపూజ యిలాకమునందును, రాంబోవులొకమును, జనాదికమునందును జరుగెను. (౬) స్త్రీలనిప్రకారము పూజించుటకు వచ్చు వచ్చు సుపంబు లొకమునకుఁబోవును. అందులందుకంటె భిన్నమైన పదార్థములేదు. అనుభుము స్త్రీసంభోగముతో సమానముగను, కల్లు, సారాయము, త్రాగుటవలన కలుగు సుఖముకవిగను, ఉండును. (౭) ఉపవాసముండుటవలనగాని స్నానముచేయుటవలనగాని బలియిచ్చుటవలనగాని ప్రార్థనలుచేయుటవలనగాని కర్మములుచేయుటవలనగాని లేక తమమతమునందువిధించిన ప్రకారముగాగాక యితరగా కల్లుత్రాగినగాని ఆహారముభుజించినగాని స్త్రీసంభోగముచేసినగాని యోజనములేదు. (౮) తమమతమునందు విధింపఁబడినప్రకారము అదిని పూజించు భక్తునికిగాని లేక యోగికిగాని తనతోఁబుట్టువునుగాని కుత్రైనుగాని ఇచ్చుటవలన పుణ్యముగలదు. పసిబాలురును అందముగలరును పూజార్హులు.

ప శు ప తి సి ధ్ధాంతము.

ఈ మతము రుద్రుని యవతారమని చెప్పుటకు, నకులేశునివలన పింపఁబడినది. అతఁడుకలియుగమున వైశంపాయన శకమునందు దవతరింతుల చెప్పుదురు. దీనిసిద్ధాంతంబు లెవ్వయనఁగా:— (౧) సమస్తములకు కారణమైనట్టియు, అపరిమితశక్తులను కలిగినట్టియు, భగవంతుఁడొకఁడుగలఁడు. అభగవంతుఁడొక్కఁడైయైనను నునములనుబట్టియు, న

భక్తియు, మహేశ్వరుడు, విష్ణువు మొదలు గాఁగల నామములచేపింపబడియున్నాఁడు. (౨) జీవాత్మ భగవంతునితో సమము, శాశ్వత-
 పదార్థమైనను ఆయనకుండు శక్తులు దానికిలేవు. (౩) భగవత్కృపనల
 ఆ పరమపురుషుని సన్నిధానము ఆత్మకు దొరకును. మతకర్తములనుజేయు
 పుణ్యలనగాని లేక మతసిద్ధాంతముల ప్రకారము భగవంతుని దేలియుటవలన
 గాని భగవత్కృపగలుగును. (౪) మతకర్తములెవ్వరైనఁగాఁ—(అ) విభూ-
 తిసము. (ఆ) విభూతిమీఁద శయనించుట. (ఇ) రుద్రుని నామోచ్ఛ్వా-
 సము. (ఈ) మహేశ్వరునిగుణములను, నామములను, కర్మములను పా-
 ఠించుట. (ఉ) ఎద్దు అంకవేయునటుల “హే” యని కేకవేయుట, (ఊ) గుర-
 టుట్టుట, వణకుట, కుంటుట, ఉపసర్పించుట మొదలగు కృత్యములు.
 (ఊ) సృత్యము (ఋ) పూజ (౯) ఉచ్చిష్టపదార్థములను భుజించుట,
 పఠనము. (౧౦) మోక్షము బాధానివారణము చేమాత్రము లభింపదుగాని
 కష్టత్యము, వడిగనాలోచించుట, ఇచ్ఛానుసారము గా ఆకారమును భరిం-
 చు, నిరాటంకముగా శ్థలములందు సంచరించుట, వీనిని కలిగియుండవలెను.
 పైనుదహరింపఁబడిన పనులుగాని జ్ఞానముగాని తమంతటతామే,
 మోక్షము నియ్యఁబాలవుగాని భగవంతుని యిష్టముమీఁద వానిఫలితము ఆ-
 రంమైననున్నది. వ్యవసాయము వర్షముమీఁద అధారమైయుంటినను వ్య-
 వసాయదారుఁడు చేయునటుల ఫలితము నష్టకములేకపోయినను మనుష్యు-
 తమపనులను చేయుచుండవలయును.

పై వ మ త ము.

ఈ మతము పశుపతిసిద్ధాంతమునుండి పుట్టినటుల కనఁబడుచున్నది.
 శ్రీస్తుశకము పదునొకండవ శతాబ్దములో జనించినది. శ్రీకాంత కిం-
 ది యీమతస్థాపకుడు. భగవంతుఁడు (పతి), ఆత్మ (పశు), పద్మార్థము
 (శము) ఒకటికంటె మఱియొకటి వేఱువేఱని దానినిశ్చయము. (౧) భగ-
 వంతుఁడు (పతి) యజమానుడని, ఆత్మ పశువని, పద్మార్థము (పాశము) దాని
 కట్టుత్రాడు అనియు, చెప్పబడుచున్నది. అఁగా ఆత్మయొకవృగము.
 వంతుఁడు దాని యజమానుఁడు. పద్మార్థము దానిని కట్టుత్రాడు. (౨)
 అదే దేవుఁడు. ఆయన సర్వదర్శి. ఆయనకు స్థూలశరీరములేదు.
 సూక్ష్మమైన శక్తియే ఆయనశరీరము. నిరాకారుని ధ్యానించుటకు
 ని పూజించుటకు గాని కలులేదు ; గనుక తనదాసులకు దయనుచున్న
 పశుస్థూలకారముల నాయనభరించును. సృజించుట, కాపాడుట,
 సంజేయుట, మఱుగుజేయుట, ఆయనపనులు. ఆయనసర్వమునకుకర్త.
 జంతువులచేజేయఁబడుపనుల విచారింపనివాఁడుకాఁడు. (౩) ఆత్మ

ఋష్యూపము గాదు. అది సర్వవ్యాపి. కాలముచేతగాని స్థలముచేత
 హద్దుగలదిగాదు. తమకర్తములనుబట్టి తిరిగివుట్టుచుండును. పదార్థము
 డివిడి, శివునిలో కలియుటవలనగాని, లేక ఆయనసన్నిధానమును, సమ
 మును, పొందుటవలనగాని మానవునిజన్మముసాఫల్యమగును. (౪) అత్త తో
 సంబంధము కొద్దికాలముండునదైనను పదార్థము శాశ్వతము. దానిగుణవ
 ద్వియనంగా. — (క) మలముఅనంగా అత్తలకుగల హేతుజ్ఞానమును, పను
 యుశక్తిని, కష్టమును, బియ్యమునకు ఊక, రాగికి తు
 ఎటువంటివో అత్తకు మల(పాప)మటువంటిది. (ఖ) రోధమును పదార్థ
 యొక్క శక్తియని వర్ణింపుదురుగాని నిజముగానిది తనయోగ్యతకుందగి
 గాపదార్థమున కధ్యక్షుడుగానుండి అత్తనుమఱుగుపఱచగల శివునిశ
 యున్నది. (గ) కర్తముఅనంగాపని, లేక పనియొక్క ఫలితము. (ఘ) మా
 ఇది సృష్టియందు ప్రకాశించును. ప్రపంచము నశించినతోడనే భగవచ్ఛ
 లోకలియును. (౫) (౧) జ్ఞానము. (౨) క్రియ. (౩) యోగము. (౪) చ
 ఈ గాఢాంతరింగమము శివుని యొక్క మూలము. యోగమునకు శివుని
 చిహ్నము. యోగమునకు శివుని యొక్క మూలము. యోగమునకు శివుని
 సుల యోగ్యతనుబట్టి సర్వము శివుని యొక్క మూలము. యోగమునకు శివుని
 పద్యేశ్వరులగుదురు. కొందఱు శివునితోతుల్యులగుదురు. మఱి కొందఱు
 మఱియొకవిధముగానగుదురు. పనులనిచారణలేకయే పరమాత్ముండు అ
 యొక్క మోక్షమునకు కారణమని పశుపతి మతసిద్ధాంతము. కర్తమును
 పరమాత్ముండు కారణమని శైవులసిద్ధాంతము. ఈ విషయమునందేరెం
 తెగలవారికినిభేదము.

ప్రత్యభిజ్ఞేవమతము.

ఈ మతము అభినవగుప్తాచార్యునిచే స్థాపింపబడినది. ఇది శైవమ
 ములో నొక భాగము. ప్రపంచము భగవంతుడైన శివుని యాకారమే
 నియు, పదార్థము, అత్త, అనునవి శివునికంటె భిన్నమైన పదార్థములు కావ
 యి, ఈ మతసిద్ధాంతము. అయితే మాయ యను పదార్థముగలదు. దా
 లోబడియుండువర్తకు మానవుడు తనకర్తములనుబట్టి చచ్చివుట్టుచుం
 వలయును. అయితే తానుమహేశ్వరుడేయని తెలిసికొనెడనేవాడికట్టున్న
 డి విముక్తుడై సర్వదర్శిత్యము, సర్వశక్తిత్వము, మొదలుగాగలగుణముల
 పొందును. ఈగుణములనుబొందుటకుఅత్తయొక్క ముఖ్యస్వభావమునుమ
 దుతెలియుట యగత్యము. అయితే, మాయ జనించినభయము స్పష్టముగా

రా శ్చే శ్వ ర సి ధ్ధాం త ము.

ఇదియు శైవమతములొనొకభాగమే. గోవిందభాగవత పదాచార్యుని రాశేంద్రుడు, మొదలగు మాహేశ్వరులుతాము భగవంతునితోతులని యొప్పుకొనిన వారైనను, మోక్షము జ్ఞానమువలనను, జ్ఞానము చలనను, గలుగును గనుకను, చదువుకొనుట ఆరోగ్యశరీరముండిననే వీలులేదుగనుకను, మనశరీరములను బలముగాను శాశ్వతముగాను నుట యగత్యమని చెప్పుదురు. హర గౌరుల స్వప్రసంగమువలన పాదరసము, అభ్రీకము, వీని సహాయమువలన అభ్రీకముగలు గోవిందభక్తునిచే నాజ్ఞాపింపఁబడిన విధముగా తయారుచేయఁబడిన రసముయొక్క ప్రయోజనమువలన, దైవశరీరమును పొందినవారైన, జీవులయందు అనేకులు దేవతలు, మనులు, మనుష్యులు, మోక్షమును పొందిరి. ఈ పాదరసమును మొదట రక్తమునకును, తదనంతరము శరీరమును ఉపయోగింపవలయును. ఇదిశరీరమును పరలోకసంబంధమైనదానికేయును. అట్టిశరీరములేకపరిశుద్ధజ్ఞానమును, ధ్యానమును, కలుగుటకు లేదు. దృష్టిచేతగాని స్పర్శముచేతగాని లేకపూజచేతగాని పాదరసముయొక్క ప్రయోజనమును పొందవచ్చును. పాదరసముయొక్క సహాయము దైవశరీరమును పొందగానే పరిశుద్ధజ్ఞానము ప్రకాశించును. అప్పుడు మాయనుండి విముక్తుడై పరిపూర్ణత్వమును పొందును.

న్యాయ సి ధ్ధాం త ము.

ఈ సిద్ధాంతము త్రేతాయుగమున జనించినట్లు చెప్పఁబడు గౌతమీ ధాపింపఁబడినది. దీనిసిద్ధాంతంబు లెవ్వియనఁగా:— (1) ఆత్మ శరీరకంటెను ఇతరేంద్రియములకంటెను భిన్నమైనది. వివిధశరీరముల యాత్మలు వేరువేరుగా నున్నవి. (2) పరమాత్మయొక్క ఖే. అది స్థిరమైనపులను సృజించెను. అది సమస్తజ్ఞానమునకు మూలము. (3) ఆ శరీరములొనుండి మఱియొక శరీరమునకు పోవుచుండును. తాను సత్కర్తమునకుగాని దుష్కర్తమునకుగాని తగినఫలము ననుభవించును. (4) బాధయొక్క నివారణయే యునికియొక్క యంతము. జ్ఞానమువల్లను, ఆత్మనుధ్యానించుటవల్లను, అనఁగా తన్ను దెలిసికొనుటవల్లను, ముఖమును బొందునుగాని పుణ్యకార్యముల వలనగాదు. ఆ పుణ్యకార్యములవల్ల గొప్పస్థితికొరకును. (5) ప్రత్యక్షము, అనుమానము, ఉపమానము, శబ్దము, అని ఈమతము నాలుగువిధ ప్రమాణములనొప్పుకొనుచున్నది.

కణాదసిద్ధాంతము.

కణాదసిద్ధాంతములు సాధారణముగా గాతముని సిద్ధాంతము
 నేర్పరించుచున్నవి. ఈ ప్రపంచము శాశ్వతములగు పరమాణువుల
 యంబునదని ఆయన చెప్పుచున్నాడు. వేదములు క్రమమైనవిషయముల
 లుపుచున్నందున ఒప్పుకొనుచున్నానుగాని దేవునినుండివచ్చినవని
 చెప్పుచున్నాడు. కణాదసిద్ధాంతమునకు వైశేషిక సిద్ధాంతమనికూడ
 పాటినిమతము.

పాటిని వ్యాకరణ శాస్త్రమునుచేసెను. వ్యాకరణ శాస్త్రము
 క్క. యుద్దేశ్యముమాటలకు క్రమమైన భాష్యము చేయుట వేదము
 కాపాడువిధమనియును, క్రమమైనపదము సుపయోగించుటవలన వేద
 లుగుననియును, క్రమమైన యర్థము, పదము, తెలిసికొనుటవ
 స్వర్గము లభించుననియును, ఈ మతసిద్ధాంతము. పరమాత్మ స్వ
 ము వివిధపదములచేఁగఁగఁపించుట నొకవస్తువైయున్నది. గనుక
 ములు మాయాస్వభావస్థితులనుబట్టిపుట్టుచున్నవి. పదములక్రమమైనయర్థ
 తెలియుటయే అంత్యముఖమునకు సాధనము.

—: (0): 0: (0): —

బ్రాహ్మమతసిద్ధాంతము.

ఈ మతోద్ధారకుడు శ్రీ రాజా రామ మోహనరాయఁడు. ఈతఁడు
 ౧౭౭౪ సం॥న, బంగళా రాజధానితోఁజేరినహుగ్లీజిల్లాలోని రాధానగ
 రమున, పుత్రీనబ్రాహ్మణకుటుంబమునందు, జన్మించెను. ఈతఁడు పిందువులలో
 డేవాభిప్రాయములను తొలఁగించి ఒకజాతివారిని గాఁజేయవలెనని (పరిశు
 మైనఆర్యమతమును) ఏకేశ్వరోపాసనను ప్రబలపఱచుటకు కలకత్తాలో, బొం
 బాయిలో, ౧౮౩౦ సం॥న (బ్రహ్మోపాసనామందిరము) బ్రాహ్మసమాజము
 నిరమనుస్థాపించి, ఇండియానుభ్ర
 ట్టిసవరించుటకు, ఇంగ్లండునకు వెళ్లి
 బ్రిష్టునగరమున, స్వర్గభుండయ్యెన
 ద్వివారు శ్రీ మహర్షి చేపెందఁగా
 తద్వియనఁగా:—

ఇంగ్లీషుపార్లమెంటుకు మొదట
 ౧౮౩౩ సం॥ సెప్టెంబరు ౨౭ తా॥న,
 బ్రాహ్మమతము ననుగవమున కమ
 సిద్ధాంతము

౧. ఈ ప్రపంచమునకు సృష్టిస్థితిలయకారణ భూతుండైన దేవుండో
ండే. ఆయన ఆత్మస్వరూపి. శక్తియందును, జ్ఞానమందును, ప్రేమయం
గ్యాయమందును, స్థితియందును, పవిత్రతయందును, అనంతుండు. సర్వ
పి. నిత్యుండు. ఆనందస్వరూపి.

౨. జీవాత్ నిత్యమైనది. క్రమక్రమముగా నంతములేని వృద్ధినిపొం
డును. అది చేయుపనులయందు నీశ్వరునకు తరవాదియైనది.

౩. భగవంతుని ఆత్మస్వరూపినిగాను, సత్య జ్ఞానానందస్వరూపిని
గాను, పూజింపవలయును. నిజమైన ఆనందమును, మోక్షమును, పొందు
భగవత్పూజ అగత్యము.

౪. భగవంతునియందలి ప్రేమయు, జీవితకాలమునందంతయు
యిష్టమునుచేసి నెరవేర్చుచుండుటయు, నిజమైనపూజ.

౫. ప్రార్థనయు, భగవంతునినే ఆధారముగా నమ్ముటయు, విష్ణు
భక్తియు ననుభవించుటయు, అత్యయమైన పులమును పొందుటయు పా
పము.

౬. సృజింపబడిన యేవత్తువును భగవంతునికి బదులుగాఁబడెను
దు. ఏమనుష్యునిగాని లేక యేవుష్టకమునుగాని పారబాహ్యునిగా
నడచునిగాని, మోక్షమునకు ముఖ్యాధారమనిగాని, తలంచుచుండును.

౭. భగవంతునితోఁడి భావముతోను, మానవకోటిని సహృదయ
ముతోను, చూడవలయును.

౮. భగవంతుండు పుణ్యులను సంతానించును. పాపులను శిక్షించును.
శిక్షపాప నివారణను కలిగించునుగాని శాశ్వతముగా నుండదు.

౯. చేసినపాపమునకుగాను నిర్మలహృదయముతో పశ్చాత్తాపము
యొకను దానిని చేయకుండుటవలన పాపనివారణమగును. జ్ఞాన
ము, యోగ్యతయందును, పవిత్రతయందును, భగవంతునితో లీయమ
మే నిజమైన మోక్షము.

పల్లె - చెంచలరావు.

విషయ సూచిక.

౧. చూర్వాకమతసిద్ధాంతము.	౪౪౪	౪౪౪
౨. జౌరకమతము.	౪౪౪	౪౪౪
౩. ఆర్ద్రతసిద్ధాంతము.	౪౪౪	౪౪౪
౪. సాంఖ్యమతము.	౪౪౪	౪౪౪
౫. ప్రాజ్ఞికసాంఖ్యమతము.	౪౪౪	౪౪౪
౬. అద్వైతమతము.	౪౪౪	౪౪౪
౭. రామానుజమతము.	౪౪౪	౪౪౪
౮. మాధ్వమతము.	౪౪౪	౪౪౪
౯. వల్లభమతము.	౪౪౪	౪౪౪
౧౦. శాక్తేయము.	౪౪౪	౪౪౪
౧౧. పశుపతిసిద్ధాంతము.	౪౪౪	౪౪౪
౧౨. శైవమతము.	౪౪౪	౪౪౪
౧౩. శైవశివమతము.	౪౪౪	౪౪౪
౧౪. రాజేశ్వరసిద్ధాంతము.	౪౪౪	౪౪౪
౧౫. న్యాయసిద్ధాంతము.	౪౪౪	౪౪౪
౧౬. శంకరాచార్యసిద్ధాంతము.	౪౪౪	౪౪౪
౧౭. పాణినిమతము.	౪౪౪	౪౪౪
౧౮. బ్రాహ్మమతసిద్ధాంతము.	౪౪౪	౪౪౪

